A kör közepén állok

Amikor az Edda együttesnek e méltán örökzöldje először elhangzott, Patakiék még nem is sejthették, hogy dalukkal majdnem telibetalálták A Spiderwick krónikák teljes történetét. Ám mielőtt bárki is ficeregne a székében, azt én is tudom, hogy egy picit félresikerült ezen állításom, és kicsit kábítás is, mert a nótában sehol egy vidéki és a zanócás közepén lézengő ház, három tesóról pláne nincs szó, koboldoktól meg hitetlen anyuci láttán pedig bizonyára rájönne a hajnövesztési inger az együttes örökös motorjára Pataki Attilára.

A kör viszont telitalálat. Bár a történetnek lényeges eleme egy könyv is, amelynek megszerzéséért az összes rossz oldalon álló kobold odavan. Engem pedig vidáman hatalmába kerít a déja vu érzése. Add ide a könyvet! Hangzik el a mondat jónéhányszor, pedig már az elsőtől is merevgörcsöt kapok, és óhatatlanul eszembe jut Az ébredő sötétség, csak ott a főgonosz nem egy könyvre esett orgazmusba, hanem jelekre. Mindenesetre érdekes elképzeléseik lehetnek az örömszerzésnek e bizonyára csak ínyenceket lázbahozó formájára. A történetünk tehát a könyv tulajdonjoga körüli macerára épül, megspékelve a szokásos testvérek közötti osztályharcnak a film első vagy húsz percében történő kissé vérszegény bemutatásával. Majd az izgalmak szinte „robbannak” , mikor ifjú főszereplőink belebotlanak a házmesterbe, a mézmániás és az egyetlen jó oldalon álló koboldlegényre. Egyébként is ezek a lények kinézetre borzaszó ocsmány jószágok. Úgy néznek ki, mintha összeturmixolnám a békát a patkánnyal, majd nyakon önteném egy disznóval. Szóval mókás egy komák, amiktől úgy istenigazából nem is tör rám a halálfélelem, hiszen láttam már rondább dögöket is ezerszám. De ez a film nem is az én korosztályomnak készült, hanem a fiatalabbnak, ők meg had sokkolódjanak a látványtól.

Persze attól sem hinném, hogy fognak, mert olyan nagyon nincs is. Talán légiutazás körüli pár perc az egyetlen, amire ráfoghatnám hogy néhány pillanatra ámulatba ejtett. S ha már fenyegetőztem Az ébredő sötétséggel, ott legalább a történet maflaságairól elterelte a figyelmemet a szédítő speciális effektek sora, amivel itt csak mértékkel találkozhatom. A paradicsomos sűrítményekért pedig eddig sem voltam annyira oda, most meg már határozott a csuklás jön rám már a gondolatától is.

A Spiderwick krónikák a mostanság olyannyira divatos fantasy invázióba jól beleilleszkedik. Egyetlen szépséghibája csupán az alacsony színvonal. Olyan sablonokra építkezik, amit már vagy tucatszor láttam. Az eszembe sem jutott, hogy egy Harry Potter kaliberhez mérjem, sőt még Az arany iránytű is alaposan helybenhagyja, így valahol Az ébredő sötétséggel küzdenek

a másodosztályba való feljutásért. A film erényeként meg kell említenem, hogy próbál borzongatni, igaz lightosan, mivel az alkotói pontosan érezhették, hogy kik lesznek a célközönség. A legnagyobb pozitívuma a mozinak - legalábbis számomra - hogy nem húzták - vonták a történetet a végtelenségig, hanem becuccolták ebbe a másfél órába se, ami nekem bőven elég.

A három gyerek, és az anyuci, no meg a tündérföldön ábrándozó örökífjú nagyfater kalandjai nekem összességében marhára tetszenének, ha tizenöt éves lennék. De nem vagyok. És ez bizony pocakos probléma.

5/10

yoda70

Joomla SEF URLs by Artio